

Sigrid: Jeg kan huske...

Jeg kan huske kjolen, jeg købte på sommerhusturen. Det stramme elastiske stof. At jeg tænkte, det ville smyge sig smukt om min kommende gravide mave. Nu ligger den i en klar sæk i kælderen.

Jeg kan huske at sidde på den fine designerstol i venteværelset første gang hos den privatpraktiserende gynækolog. Jeg kan huske duften af de friske liljer i den høje glasvase i det store ovale venteværelse.

Jeg kan huske varmen fra solens stråler gennem bilruden på vejen hjem. Hvordan de næsten tørrede tårerne væk allerede på vej ud ad øjenkrogen.

Jeg kan huske håbet. Spændingen. Jeg kan huske vinterbadningen i den spæde morgensol. Følelsen af det kolde vand, der omslutter den krop, der sjældent længere føles som min.

Jeg kan huske hver enkel injektion i maveskinnet. Den skarpe duft fra spritservietten. Det faste greb om hudfolden. Tilløbet, der tages før det skarpe prik fra kanylen, der gennemborer huden. Jeg kan huske væsken der svier, mens endnu en tåre forlader øjenkrogen.

Jeg kan huske at få dækket underkroppen af et sterilt klæde. At kigge op i det blændende lys fra hospitalets loftslampe, mens jeg føler mig rundtosset af medicin, der sprøjtes ind i min blodåre.

Jeg kan huske at sidde afventende ved telefonen. Vente på et opkald, jeg ikke ønsker at modtage.

Jeg kan huske at modtage beskeden: ”ingenting til transfer”. Intet. Ingenting. Tomhed.